

„Tady si sedneme...“ táhne mě Hermína zčistajasna na jednu zahrádku. Až po několika minutách mi dochází, že důvodem jejího náhlého zájmu právě o tento podnik je skupinka mladíků sedících u vedlejšího stolu.

„Kuchařová je jako pěkná, ale nemá charisma,“ zaslechneme útržek jejich diskuse, jenž nás naplňuje smíšenými pocity. Když už se jim nelíbí Táňa, tak v čem to teda je? Pohroužím se do depresivních úvah o tom, že třeba taky nemám charisma, což je fakt průser, protože to se nedá ani koupit, ani naučit...

„Ten byl tak hezkej! Tak hezkej! Ty jiskry mezi náma litaly tak, že doutnaly ubrusy!“ vytrhne mě z mudrování Hermína, sotva pánové odejdou. „Večer jdou na nějaký koncert MIG 21. A my taky,“ oznámí věčně.

Mě ale čeká odpoledne ještě rande s Jardou. Do hotelu, v němž je ubytován, se plížím se srdcem až v krku. Nikoli z lásky, ale ze strachu, aby nás nenačapala jeho manželka. Jarda mě vyzvedne na recepci a na pokoji bleskově zvládneme to, co provozujeme příležitostně už osm let. Bez emocí, pouze se zdravou dávkou sympatií a obdivu. Bez komplikací. Adrenalin z možného odhalení obvyklý zážitek příjemně umocňuje. Přesto spěcháme. Když po sexu a sprše vylezu z koupelny, Jarda má zatažené závěsy, svítí lampou na postel a sbírá mé kaštanové vlasy. Manželka je totiž blondýna... Kouzlo okamžiku je definitivně pryč.

Se svým nejlíbeznějším úsměvem jsem zamířila k dobře se bavící dvojici. „Ty jsi ještě nejel?“ ptám se Patrika. Přitom periferním pohledem zjišťuju, zda slečně dostatečně ztuhnul úsměv. Vzápětí ovšem ztuhnul i mně. Patrik měl v ruce letáček, na němž krom technických specifikací vozidla stálo propiskou napsáno:

ANDREA 777 268 765

„A tohle číslo potřebujeme, kdybychom si to auto chtěli koupit?“ ptám se věčně.

„No... to ne, můžete klidně volat na centrálu prodejce...“ dí slečna.

„Tak my asi zavoláme na tu centrálu, vid', Patriku?“ řekla jsem, zmuchlala letáček a hodila ho do koše.

Po tomto mistrovském představení jsem se s onou šikulkou slušně rozloučila a s vyplašeným Patrikem v patách odcupitala pryč.

„Pamatuješ si mě?“ ptá se dotyčný sličný jinoch a já pátrám v paměti. Marně. Tápu, a tak se usmívám a říkám: „Hm...“

„Přece z bytu v Lublaňské. Chodil jsem s tvým spolubydlícím...“ boří jedinou větou moje iluze o jeho zájmu o mou osobu a ženy vůbec. Po krátké konverzaci si ode mne bere číslo na bývalého spolubydlícího a odchází.

Otáčím se zpět k Hermíně a přemýšlím, jestli jí to mám vůbec říct... Rozhodnu se, že ano, a ona se začne smát jako debil. Náladu mi spraví až textová zpráva od nedaleko stojícího Jardy, který mi píše, že mě strašně chce. Dlužno ovšem poznamenat, že stojí sice nedaleko, ale vedle své manželky. Vyměníme si několik jiskřivě úchylných SMS a domlouváme si na zítra rande v jeho hotelu, jelikož aktivní manželka-modelka odpoledne účinkuje na módní přehlídce na opačné straně kolonády. Šoubyznys je sodoma gomora.

Na koncert jedeme autobusem. Autobusem! Ani já, ani Hermína jsme nejely autobusem několik let. Po pravdě si ani nedokážu vzpomenout, kdy jsem tento dopravní prostředek použila naposledy. Ještě tak sem tam metro, ale autobus? Žaživám déjà vu. Tísníme se mezi baťůžkáři, visíme na madlech... Leč na místo dorážíme v pořádku. Pod širým nebem zde vystupuje nejenom MIG 21, ale i Kryštof nebo Honza Budař. Je to fakt hezký. Hermína se zamilovala do Jirky Macháčka a říká, že bude její nový manžel. Že je tady se svou starou ženou, to ji evidentně vůbec nezne-
pokojuje.

„Myslím, že moje kabelka od Prady je přesně to, co tady chybělo,“ poznamenám po obhlédnutí outfitů většiny přítomných diváků.

„Ano, vyplnila jsi mezeru, která zde zela...“ potvrzuje mi Hermína. Naštěstí máme k luxusním kabelkám džíny a tenisky, takže mezi zbylou chátou celkem zapadneme.

Ráno jsem celá rozlámaná. Usnula jsem totiž na notebooku, poněvadž před spaním jsem měla ještě v úmyslu vyhledat Mírův profil na facebooku. Teď je to ale úplně jedno, protože na mobilu mi od něj bliká zpráva. Jedou prý už dneska domů, tak co v jedenáct kafe na kolonádě? Je tři čtvrtě. Odepisuji, oblékám se nejrychleji ve svém životě a kráčím vstříc svému, zdá se, novému klukovi.

„Já ti musím, Andrej, něco říct...“ usmívá se stydlivě Míra a já nasadím líbezný výraz, abych mu dodala odvalu, jelikož mi chce evidentně zalichotit a smluvit si se mnou další schůzku.

„Já jsem ženatej a mám tři děti...“